

Jäämullid läksid me jalge all katki,
nagu inimeste
silmad. Hirmus oli käia mööda inimsilmi.
Ja siis isa
libises ja auto sööstis ta poole...
Peale isa surma kolis tuletõrjuja meile
ja kui ta
mind peksma hakkas, viis ema mu onu
juurde elama.
Vahel silitas ta mu põlvi, aga silmad olid
liikumatud
ja hiilgavad, nagu klaasist. Kord palus
onu, et tuleksin
temaga pööningule, midagi otsima. Ma
teadsin kohe, mis
minuga nüüd juhtub ja kui ta minu
kohale kummardus —
minestasin...
On sul raske? Ma ju teadsin, et kõik see
tuleb
sinusse üle. Tahad, et sul hakkaks
kerge?

*

Tüdruk: Kas oled juba taevaga harjunud? Tahad,
lendame kõrgemale?
Kas sul on nüüd kerge olla?
Helilooja: Ma helisen kergusest!

*

Helilooja: Sa värised üleni. Su ihu on jääkülma.
Tüdruk: See on pingutusest. See jõud tuleb mu
seest.
Ma pole ju lind, olen inimene.
Soojenda mind. Siin maa peal suudad sa
seda.

X HAIGLA

Helilooja: Doktor! Me lendasime — tüdruk ja mina.
Arst: Uskuda on seda üsna raske. Aga päriselt
eitada ka ei saa.
Helilooja: Mul on hirm üleloomuliku ees.
Õelge siis mulle ometi, et me ei
lennanud.
Arst: Võib-olla jõuate kunagi selleni, et tahate
uskuda vastupidist.
Helilooja: Ma ei suuda. Minu liha ja vaim hukku-
vad sellest...
Tüdruk lummab mind isegi pilguga.
Ma ei suuda vabaneda tema võimust.
Ainult põgenemine võib päästa, nüüd
ja kohe...

XI TANAV, HAIGLA

Tüdruk: Olen otsinud teda kõikjal. Käinud läbi
kõik meie
armastuse kohad. Ta on kui haihtunud.
Õelge, doktor, miks ta tegi seda?
Arst: Hirmust, mis on tugevam kui kõik
sidemed.
Tüdruk: Ta ei kartnud mind.
Arst: Ta ei kartnud sind, vaid sinu võimeid.
Mitte su armastust, vaid selle tugevust.
Tüdruk: Minu armastust ei ole kellelegi tarvis.
Minu võimed vaid hirmutavad inimesi.
Ma ei saa üksi lennata. Ei ole mõtet
olla ainus
lennuvõimeline inimeste hulgas.
Ei ole mõtet, ei ole...

XII TANAV

Koor: Siit nähti kedagi tõusmas õhku —
tavalist inimest,

ilma tiivadeta. Ja siis nähti teda kivina
alla kukkumas.
Just siia, kuhugi ligidale. Kus ta on?

*

Helilooja: Ma ei saanud hetkekski asu.
Mis minuga ka ei juhtu, ma pean
lendama.
Temaga koos ületama kõik piirid.
Ma olen valmis olema hull.

*

Koor: See on tüdruk! Ta on verine.
Helilooja, kas sina oled süüdi?
Helilooja: Süüdi. Jah, süüdi. Ma jätsin ta üksi.
Koor: Tüdruk ise oli süüdi, et tahtis lennata,
et tahtis
erineda sinust ja meist kõigist. Meie ju
ei püüa

lennata ning oleme kenasti terved. Ta oli
nõid, ülbe
ja hull nõid inimeste keskel.

Helilooja: Ärge rääkige asjust, mida teie ei mõista.

Koor: Me mõistame kõike, sest meid on palju.
Ja me ei saa eksida. Eksija oled sina.
Piinle oma eksituses. Me jätame sind
üksi.

Helilooja: Tüdruk, ärka üles. Ma armastan sind!
Minust ei ole lendajat, kui sina ei viibi
kõrval.

Ma ei ületa iialgi piiri, ainult meie koos!
Kui sa suutsid lennata,
miks ei suuda sa siis tõusta üles surnust.
... Või aita mind seegi kord ületada piiri.
Ja võta mind vastu enese juurde...

Lavastusala juhataja —

JAAN MIKKEL

Dekoratsioonide teostust juhendanud —

KÜLLI ROOT

Kostüümide teostust juhendanud —

LEIDA TALLO

Dekoratsioonid maalinud —

Eesti NSV teeneline kunstitegelane

UNO KÄRBIS

Grimm ja parukad — ILLI-ANN AUS

Valgustus — TIIT URVIK

Butafooria — JOHANNA RANNE

Rekvisiit — KARIN LINDMAA

Pealavameister — HEINO LILLIPUU

Hind 30 kop.

